

JAKOB J. KENDA, PREVAJALEC, PISATELJ, HODEC

Ponosen sem, da mi je uspelo zasukati svoje možgane

Kot prvi Slovenec je prehodil Apalaško pot (in nato izdal istoimensko knjižno uspešnico), ki se na vzhodu ZDA vije čez 14 zveznih držav. Prehoditi "mater vseh poti", kot ji tudi pravijo, je bila njegova dolgoletna želja.

Piše: **NIKA VISTOROPSKI**
Foto: **OSEBNI ARHIV**

"Hodci na dolge proge" v zadnjem času dosegajo čast in slavo, če le zmorejo o svojem podvigu napisati dobro knjigo. Kakšna se vam danes zdi vaša 3500 kilometrov dolga izkušnja?

Res sijajna. Ne zato, ker bi bilo prehoditi Apalaško pot nekaj, za kar bi ti šli strašna čast in slava – prehodi jo lahko čisto vsak, celo številni invalidi so jo že. Ponosen sem na to, da sem se tako dobro pripravil nanjo; ne samo fizično in tehnično. Uspelo mi je zasukati svoje možgane, da sem lahko sprejel krepko drugačno tradicijo pohodništva in ljudi, drugačno tradicijo poti in dežele. Zaradi tega sem jo sploh prehodil, zato sem od nje toliko odnesel in po tej izkušnji napisal prva knjigo.

Postajamo vedno bolj nori prostovoljni udeleženci dirke k hitri smrti. Sorazmerno s to gonjo se množijo antipodi – knjige, ki nas učijo osnov: dihanja,

spanja, hoje. Ste danes kaj bolj pristni Jakob kot pred dvema letoma?

Življenje ni prav nič bolj zakomplicirano, noro ali hitro, kot je bilo nekdaj. Ujeti mamuta, recimo, je bilo gotovo še kako zapleteno, brez dvoma povsem noro in seveda se pri tem nihče ni premikal po polžje. In kdo jo je lahko tudi grdo skupil. Morda bi se morali malo bolj zavedati, da živimo v času, ki je vsaj za večino Zahoda zelo lagoden.

Sploh pa bi se nam morale začeti prižigati vse rdeče lučke, ko nas kdo hoče učiti osnov, kot so dihanje, spanje in hoja. Seveda se marsikdo teh reči nikoli ni zares naučil; zadnjih nekaj sto let živimo na zelo drugačen način od tistega, za kakršnega smo se razvili v milijonih let svoje evolucije. Vse te čisto osnovne reči bodo zmeraj v nas ravno zato, ker so zakodirane v naših genih, samo spomniti se jih moramo, in to sami: če nas bo kdo "učil", bomo zelo težko našli tisti svoj ko-

rak. In bistveno je, da najdemo prav tega: po svojem koraku se ljudje razlikujemo bolj kot po prstnih odtisih, ti so le naključna nagubanost kože, naš korak pa je tisto, kar smo. Seveda imate prav, po tako dolgi poti sem gotovo bolj tisto, kar sem. Če zaradi drugega ne, se mi je korak še malo bolj uravnal po moje.

Svojo čezoceansko avanturo ste morali dodelati tudi z družino. Je soprogi vaše prizadevanje kdaj načenjalo živce?

Ne. Že ko sva se se v študentskih letih spoznala, sem ji pravil, kako bi vsaj enkrat šel na eno teh res dolgih poti. V več kot dveh desetletjih od tistega dne sem ji potem še tolikokrat navdušeno poročal, kar sem novega prebral o kateri izmed njih: v potopisih, priročnikih, vodnikih, na internetu. In ko je videla, da po vsem tem študiju zdaj res vem, katera pot je čisto prava zame, in imam čisto res možnost, da bi se odpravil po njej, me je celo spodbodla, naj vendar grem. Zlato dekle, saj pravim. In zahtevno, tudi to bi lahko rekel o njej. Seveda ji je bilo kristalno jasno, v čem je smisel takšne ekspedicije, prav nič ji ni šla na živce, celo malo se je je veselila, ker je bila to avantura tudi zanjo: kaj vse je morala tačas opraviti čisto sama! Ampak obenem se je kristalno jasno pričakovalo, da bo pustolovščina iz-

vedena, kot se spodobi: da bom poskrbel, da bodo preskrbljeni, tudi ko me ne bo. Da bom poskrbel, da bosta otroka imela občutek, da me pravzaprav sploh ni bilo tako dolgo od doma, da si bom na primer med pohodom vzel premor za skupne ameriške počitnice. Da bom poskrbel, da se mi ne zgodi nič hujšega: da ne bom obležal na dnu kakšne grape ali žleba, da me ne bo premlatil kakšen medved ali oglodala kakšna kača, takšne reči.

Na srečo živimo v deželi, kjer hoja ni stvar preteklosti. Žal gre ta v mestu velikokrat z roko v roki z buljenjem v ekrane na dotik in apatičnostjo. Gledate zdaj kaj drugače na vse nas, mestne pešce, ki se kot zombiji premikamo od A do B?

Gonja proti mobilnikom včasih prestopi meje zdrave pameti: tudi jaz sem na Apalačih dostikrat buljil vanj in brez nje ga bi jih mnogo težje prehodil. Ne samo zaradi planinske navigacije, vsaj občasno mi je omogočal stik z družino pa tudi banko in poslovnimi partnerji, bil je moj bralnik in koncertna dvorana in še kaj. In vsaj v Ljubljani se res ne premikamo kot zombiji. Ravno nasprotno, naše "najlepše mesto na svetu" je kar poskočno. Za New

York recimo pravijo, da tam vsi hitijo. Ampak po mojem je povprečna hitrost pešcev v New Yorku manjša kot pri nas, pa nimaš občutka, da bi se Ljubljancani pri takšni brzini kaj dosti naprezali. In res ne sme biti nesporazuma glede razmerja med pohodništvom in sodobnim življenjem: krasno je iti na pohod, sploh tako divjinski in dolg, ampak ne zato, ker bi bil to nekakšen beg iz civilizacije, mes-

sebno zadnje čase to mesto tako trudi, da bi bilo ljudem bolj prijazno, in še bi lahko našteval.

Jakob, o čem bo govorila naslednja knjiga? Kanal je že osvojen, plavali, si mislim, ne boste. A nekaj mi pravi, da malha idej ni prazna.

O ne, voda nikakor ni moj element. K naslednji knjigi me kar pogosto spodbu-

» Življenje danes ni prav nič bolj zakomplicirano, noro ali hitro, kot je bilo nekdaj. Ujeti mamuta, recimo, je bilo gotovo še kako zapleteno, brez dvoma povsem noro in seveda se pri tem nihče ni premikal po polžje.

ta, sodobne stvarnosti. Prej zato, ker potem še bolj veš, da je naše življenje zdaj takšno, kakršno je, in ni prav nobenega razloga, da ga ne bi imel rad. Sploh v Ljubljani, ki je po eni strani lepo povezana z relativno naravnim okoljem okoli sebe, po drugi pa se je užitek sprehoditi po njej: zaradi Plečnika, zaradi mladih ljudi, zaradi lepo urejenih ljudi, zato, ker se po-

jajo bralci, ko jim predstavljam Apalaško pot, in tudi na spletni strani *apalaska.si* dobivam takšne namige. Vrh vsega me bralci usmerjajo tja, kamor sem po tihem upal in se bal, da bo vse skupaj zavilo: če mi uspe spraviti skupaj ta dosti bolj zahtevni pisateljski podvig, bo naslednji roman skozi prizmo naših domačih hribov imel povedati kaj o nas.

Dobro je imeti košček narave doma

Tudi za najmlajše BIO kakovost po HOFER CENI

Več kot fer. HOFER.

Ker je za dojenčke in malčke dovolj dobro samo najboljšo, pri pripravi kašic Natur aktiv uporabljamo **SESTAVINE IZ EKOLOŠKE IN BIOLOŠKO-DINAMIČNE PRIDELAVE**. Kmetije, ki pridelujejo naše sestavine, prisegajo na kolobarjenje, sortno raznolikost in popolno odsotnost vsega, kar ni naravno. **PRIDELANO S TRAJNOSTNO ZAVESTJO, OKOLJU PRIJAZNO IN BREZ ŠKODLJIVIH GNOJIL.**

PRIDELANO PO
BIODINAMIČNI METODI

demeter